

Етимологічний аналіз деяких онімів підтверджує думки краєзнавців щодо розвитку ремесел на Городнянщині: наші предки займалися виготовленням поташу, робили лемеші, стельмахували, шили взуття тощо.

Є низка топонімів праслов'янського (Автуничі, Бурівка, Гніздище, Конотоп), готського (Великий Листвен) й іранського (Макишин) походження, трапляються литовські й латиські основи слів, чимало ойконімів індоєвропейського походження (Деревини, Ільмівка, Хоробичі).

Отже, географічні назви поселень, як і архітектурні споруди минулого, археологічні об'єкти, музейні зібрання, є пам'ятками історії та культури нашого народу, які слід оберігати й вивчати, у тому числі з погляду мовознавства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Жучкевич В. А. Общая топонимика. – Минск : Высшая школа, 1980. – 288 с.
2. Лучик В. В. Етимологічний словник топонімів України. – К.: ВЦ «Академія», 2014. – 544 с.
3. Карпенко Ю. О. Топонімія Буковини / Ю. О. Карпенко. – К.: Наук. думка, 1973.
4. Павленко С. О. Мікротопоніми Чернігово-Сіверщини. – Чернігів: ПАТ «ПВК «Десна», 2013. – 599 с.
5. Супранская А. В. Что такое топонимика. – Высшая школа, 1980. – 288 с.

Коропецька Х. Я.

група МАМ–2 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)

Науковий керівник – доктор пед. наук, професор Задорожна І. П.

МІСЦЕ І РОЛЬ КОМПЕТЕНТІСНОГО ПІДХОДУ У ФОРМУВАННІ ЛЕКСИЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ

В останнє десятиліття відбувається зміна категоріально-понятійного апарату відображає сутність освітнього процесу. Поняття «підготовленість», «освіченість», «кваліфікованість» замінюються на поняття «гнучкі навички», «мобільність», «компетенція», «компетентність» тих, хто навчається. Поступовий перехід на компетентнісний підхід, обумовлений, в першу чергу необхідністю розв'язання суперечностей, пов'язаних з традиційними когнітивними орієнтаціями вищої освіти. Визнаючи розвиток мовної особистості однією з основних цілей компетентісно-орієнтованого навчання іноземної мови, необхідно вирішити питання про сутність цього розвитку в навчанні.

Навчання, що орієнтується тільки на передачу знань не дозволяє підготувати фахівця готового до самостійної, відповідальної роботи, здатного вирішувати комплексні професійні проблеми. Традиційні форми навчання не в повній мірі розкривають потенціал особистості. У зв'язку з цим у багатьох країнах на державному рівні відбувається реформування системи освіти. Однією з основних цілей реформування є переорієнтація тих, хто навчається на діяльність, яка орієнтується на ініціативи і відповідальність, а також на безперервну самоосвіту упродовж усього життя (the Continuing Education or Life long Learning). Всередині цієї діяльності майбутні фахівці повинні формувати і розвивати ключові компетенції, необхідні для ефективного виконання конкретних посадових обов'язків.

Державні освітні стандарти нового покоління орієнтовані на компетентнісний підхід, що ґрунтується на підготовці таких випускників, які вміють ефективно вирішувати проблеми, орієнтуватися і легко адаптуватися до нових умов. Основною метою нових державних освітніх стандартів є компетенції студентів, які вони отримують упродовж навчання.

Компетенція – внутрішні, потенційні, приховані психологічні новотвори (знання, уявлення, програми (алгоритми) дій, системи цінностей і відносин), які потім виявляються в компетентностях. Компетенція ґрунтується на набутих навичках, знаннях і досвіді, які забезпечують можливості для виконання поставленого завдання або здійснення певної діяльності. Як приклад можна привести рівень володіння мовою, якою користується перекладач у своїй щоденній роботі [1, с. 109].

Під компетенцією в сучасній методиці розуміється не тільки «обізнаність, сукупність знань» (якщо мова йде про знання мови), а й «здатність» (якщо мова йде про уміння і навички та практичне володіння мовою) [2, с. 111].

Використання іноземної мови в комунікативних цілях вимагає певного рівня мовної, мовленнєвої та соціокультурної компетенції, у зв'язку з чим виникає необхідність навчання іноземним мовам в нерозривній єдності з вивченням специфіки суспільного і культурного життя як своєї країни, так і країни, мова якої вивчається.

Компетентнісний підхід у навчанні англійської мови можна реалізувати різними підходами до діяльності. В основі інноваційних технологій лежать правильне планування і організація навчального процесу, виділяється особливе місце активності, активній самостійній та пізнавальній діяльності. Тому необхідно приділяти особливу увагу самостійній роботі з навчальними та оригінальними текстами. Все це розвиває уміння роботи над проблемними питаннями, виходити з невизначених ситуацій, самостійно знаходити необхідні відомості йт.д.

Формування компетентності пов'язано з продуктивністю діяльності майбутніх випускників. Тому важливого значення набуває розвиток здатності особистості до саморозвитку, самовдосконалення, розвитку потреб і творчих здібностей.

Аналіз наукової літератури показує, що сутність компетентнісного підходу полягає в тому, що він сприяє посиленню прагматичної спрямованості навчання іноземної мови на основі оволодіння стратегіями розв'язання лінгвістичних задач; розвитку креативних здібностей студентів, завдяки розвитку колективних технологій навчання (проектна технологія, робота в парах, малих групах і т.д.); створення іншомовного полікультурного середовища, що забезпечує формування та розвиток мовної особистості; вдосконалення процесу відбору і методичного структурування навчального матеріалу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Мигдаль И. Ю. Роль чтения на иностранном языке в компетентностной модели обучения / Язык: категории, функции, речевое действие. Материалы X юбилейной международной научной конференции к 75-летию Валерия Степановича Борисова. М., 2017. С. 108–112.
2. Редькина Т. В. Роль домашнего чтения в процессе обучения английскому языку в общеобразовательной организации / Современные проблемы в науке и образовании глазами молодых ученых сборник научных статей. М., 2016. С. 110–113.

Косович О. А.

група ОМ–24 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)

Науковий керівник – доктор філол. наук, професор Косович О. В.

СМИСЛОВІ І ФОРМАЛЬНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ТЕРМІНОЛОГІЇ ЖИВОПИСУ

Термінологія живопису відрізняється від терміносистем інших областей образотворчого мистецтва предметною областю, до якої вона відноситься, і специфікою її мовного втілення. Важливою відмінною рисою термінів живопису є їх тісний зв'язок з певними школами і напрямками, які іноді представлені ім'ям одного художника.